

Numele Lui: Sfetnic

»Pentru că un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și-I vor pune numele: Minunat, Sfetnic.« (Isaia 9,6)

Am studiat deja primul nume: »Minunat«, astăzi ne îndreptăm spre al doilea nume: »Sfetnic«. Nu este nevoie să repet remarca, că aceste titluri aparțin numai Domnului Isus Hristos, și că noi putem înțelege aceste locuri, numai dacă le aplicăm la Mesia – Domnul. Printr-un sfat lumea aceasta s-a stricat. Nu a fost Satan, care s-a ascuns în șarpe și cu viclenie vrăjitoarească a dat femeii sfatul, să ia din rodul pomului cunoștinței binelui și răului, în speranța că va deveni ca Dumnezeu? Nu a fost acel sfat rău, care a ademenit pe prima noastră mamă la neascultare față de Creatorul ei, și nu a adus el, ca urmare a păcatului, în lumea aceasta moartea, cu toată suita ei de dureri?

Ah, preaiubiților! A fost bine că lumii i-a fost dat un Sfătuitor, care putea s-o reabiliteze, după ce ea a fost nimicită printr-un sfătuitor rău. Printr-un sfat ea a căzut, și cu adevărat, fără un sfat ea nu ar fi putut niciodată să fie reabilitată. Dar observați problemele care înconjurau un astfel de sfat. Este ușor să sfătuiești spre nenorocire; dar cât de greu este să dai un sfat înțelept! Este ușor să dărâmi, dar cât de greu este să clădești! Să duci lumea aceasta în rătăcire și să-i pui în spinare toată oștirea răului, a fost ceva ușor. O femeie a cules mărul și decăderea a avut deja loc; dar să aduci iarăși ordine în această dezordine, să nimicești răul, care a distrus pământul acesta frumos, aceasta a fost cu adevărat o lucrare și »Minunat« a fost acest Uns al lui Dumnezeu, care a ieșit să facă lucrarea, și care în înțelepciunea Lui desăvârșită a și terminat-o, spre onoarea și gloria Lui și spre mângâierea și mântuirea noastră.

Vrem acum să ne preocupăm cu studiul acestei denumiri, care I s-a dat lui Hristos, o denumire care se potrivește în totalitate Mântuitorului nostru; și voi veți vedea, de ce ea a trebuit să I se dea Lui și de ce era nevoie de un astfel de »Sfetnic«.

Deci, Domnul nostru Isus Hristos este Sfetnic în sens triplu. În primul rând El este Sfătuitorul lui Dumnezeu; El stă în camera de consiliu a Împăratului ceresc; El are acces în camera cea mai intimă și este Sfătuitor la Dumnezeu. În al doilea rând Hristos este Sfătuitor în sensul oferit de traducerea greacă acestei expresii. Hristos este numit Îngerul hotărârii. El este un Sfătuitor (Consilier), ca Reprezentant al lui Dumnezeu El ne face cunoscut ce a fost hotărât în planul lui Dumnezeu, făcut înainte de întemeierea lumii. Și în al treilea rând Hristos este Sfătuitor față de noi și pentru noi, deoarece noi avem voie să luăm sfat de la El și El ne sfătuiește și ne îndrumă, ca să mergem pe calea dreaptă și pe drumul păcii.

I. Hristos are voie pe drept să fie numit Sfătuitor, căci El este Sfătuitorul lui Dumnezeu. Și despre aceasta vrem să vorbim cu reverență, căci aici pășim într-un domeniu foarte sublim. Ni s-a descoperit, că înainte de a fi lumea, înainte ca Dumnezeu să fi creat stelele, și bolta cerului încă nu era, Dumnezeu a ținut un sfat solemn la Sine. Tatăl, Fiul și Duhul au avut o sfătuire tainică cu privire la ce voiau să facă.

Această sfătuire, chiar dacă noi găsim puțin relatat despre ea în Sfânta Scriptură, nu înseamnă că ea nu a avut loc realmente; găsim numeroase urme ale ei; căci cu toate că este o învățătură acoperită de întuneric, din cauza supradimensiunii strălucirii luminii, de care nici un om nu se poate apropia, și cu toate că ea nu este prezentată simplu și ușor de pipăit, așa cum sunt alte învățături, avem totuși urme continue și menționări ocazionale ale acestui sfat mare, veșnic și minunat, care a avut loc între Persoanele preamărite ale Trinității, înainte ca lumea să fi existat. Prima noastră întrebare pe care ne-o punem este, de ce de fapt a fost necesar să aibă loc un sfat? Și aici trebuie să răspundem, că Dumnezeu nu dintr-o lipsă de încredere în înțelepciunea Sa a ținut un sfat, căci Dumnezeu știe totul de la început; cunoașterea Lui cuprinde totul și orice este nobil, și nemărginit de cuprinzătoare este suma acestei cunoașteri, nemăsurat de înaltă decât ce la

noi este nobil. Gândurile Tale, Dumnezeule, sunt de nepătruns (Isaia 40,28), și Tu știi lucruri pe care nici o cunoștință omenească nu le știe.

De asemenea, Dumnezeu nu a ținut sfat, ca să fie mai sigur în ceea ce voia să facă. Deseori când oamenii i-ai decizii, cu privire la ce vor să întreprindă, caută sfat la prietenii lor, căci ei spun: „Dacă părerea lor coincide cu a mea, atunci sunt mai satisfăcut și sunt întărit în decizia mea.” Dar Dumnezeu este totdeauna sigur în lucrările Lui, și nu cunoaște umbra unei îndoieli, care ar putea întuneca o decizie; de aceea sfatul nu a fost ținut din cauza acestui lucru sau cu această intenție. Și el nu a fost ținut nici din cauza că trebuia luată o decizie. Oamenii își rezervă deseori săptămâni sau luni, chiar ani, pentru o chestiune, care este legată de greutate, ca să se gândească; ei trebuie să găsească drumul corect, investind multă osteneală; prinși în mrejele legăturilor tainice, ei trebuie mai întâi să înlăture una sau alta, înainte să găsească adevărul clar și concret. Dar la Dumnezeu nu este așa. Hotărârile lui Dumnezeu sunt fulgere de lumină; ele sunt așa de înțelepte, ca și cum El S-ar fi gândit la ele o veșnicie întregă; dar gândurile inimii Lui, cu toate că sunt iuți ca fulgerul, sunt așa de desăvârșite, ca întreg universul în ordinea lui nepieritoare. Motivul pentru care Dumnezeu este prezentat ca sfătuindu-Se este, dacă pot să mă exprim corect, ca noi să putem înțelege cât de înțelept este Dumnezeu. »Mulțimea sfătuitoarelor dă siguranță« (Proverbe 11,14).

Noi trebuie să ținem seama de faptul că în sfatul Dumnezeirii veșnice fiecare Persoană a Trinității de neîmpărțit este atotștiutoare și a-tot-înțeleaptă, și de aceea suma întregii înțelepciuni a fost aici împreună. Și de asemenea a avut loc din cauza unanimității Persoanelor sfinte: Dumnezeu Tatăl n-a făcut ceva numai pentru Sine nici la creație și nici la răscumpărare. Isus Hristos n-a făcut nimic numai pentru Sine; căci chiar și lucrarea de împăcare, cu toate că într-un anumit sens El singur a suferit, a necesitat acțiunea de susținere a Duhului Sfânt și aprobarea de recunoștere din partea Tatălui, înainte ca ea să fie împlinită. Dumnezeu nu spune: „Eu vreau să fac oameni”, ci: »Să facem om după chipul nostru« (Geneza 1,26). Dumnezeu nu a spus simplu: „Eu vreau să salvez”, ci din explicațiile Sfintei Scripturi rezultă că a fost intenția celor trei Persoane ale Trinității preamărite ca să salveze un popor pentru ei înșiși, care să vestească lauda lor. De aceea din cauza noastră, nu din cauza lui Dumnezeu, a fost necesar să aibă loc sfatul – pentru ca noi să recunoaștem unitatea Persoanelor dumnezeiești și înțelepciunea adâncă a intențiilor Lor.

Încă o remarcă referitoare la sfătuire. S-ar putea pune întrebarea: „Care au fost hotărârile care trebuiau discutate în această sfătuire, înainte ca constelația zilei să-și cunoască locul și planetele să se rostogolească pe orbita lor?” Noi răspundem: „Primul lucru a fost creația.”

În locul din Proverbe capitolul 8 ni se spune, că Domnul Isus Hristos, care acolo Se prezintă ca Înțelepciunea, era la Dumnezeu înainte de crearea lumii; și noi avem tot motivul să credem, că noi trebuie să înțelegem aceasta astfel, că El nu era în simpla tovărășie a lui Dumnezeu, ci acționa împreună cu Dumnezeu. În afară de aceasta avem alte locuri care dovedesc că »toate au fost făcute prin El, și fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut« (Ioan 1,3). Și ca să mai cităm un alt loc, care confirmă acest adevăr, Dumnezeu spune: »Să facem oameni«, așa că o parte a sfătuirii se referea la crearea lumii și a creaturilor care urmau s-o locuiască.

Eu cred că în sfatul veșnic sublim s-a stabilit dimensiunile munților și greutatea dealurilor; atunci s-a stabilit în consiliul suprem cât de departe să se întindă marea și unde să fie limitele ei – când și unde să răsară și să se arate soarele, ca un uriaș din camera lui întunecată, și când să se reîntoarcă la locul lui de odihnă. Atunci Dumnezeu a hotărât clipa când El va spune: »să fie lumină«, și clipa când soarele să se transforme în întuneric și luna în sânge. Atunci El a rânduit aspectul și rangul fiecărui înger și soarta fiecărei creaturi; atunci El a alcătuit în înțelepciunea Sa nemărginită vulturul, care se avântă în înălțimea cerului, și viermele mistuitor din bulgărele de pământ. Căci cel mic ca și cel mare, cel neînsemnat ca și cel înălțat, puținul care piere și nemărginitul stau sub voia lui Dumnezeu care stăpânește toate.

Hristos a fost Sfetnic la Creație; de aceea El nu S-a sfătuit cu nimeni; nimeni nu L-a învățat. Hristos a fost Sfătuitoare în toate lucrările minunate ale lui Dumnezeu.

A doua hotărâre, care a fost luată la acest sfat, a fost lucrarea Providenței. Dumnezeu nu procedează cu lumea aceasta așa cum face omul, care construiește un ceas și apoi îl lasă în seama lui însuși, până când nu mai funcționează; El supraveghează fiecare resort din mersul lucrurilor. El nu lasă nimic în seama lui însuși. Noi vorbim despre legi generale ale naturii și cercetătorii naturii ne spun că lumea este guvernată de legi, și prin aceasta ei vor să lase pe Cel Atotputernic afară din joc. Dar cum poate un popor să fie condus de legi fără autorități, fără funcționari și fără judecători, care aplică legile? Și dacă în culegerea de legi sunt notate de mult legile, iar voi anulați poliția și desființați orice autoritate și înlăturați consiliul superior al suveranilor, la ce mai sunt atunci legile de folos? Legile nu pot governa fără o autoritate supremă, care le aplică; tot așa de puțin poate natura să se miște pe traseul ei veșnic prin simpla forță a legilor. Dumnezeu este marea forță motrice a tuturor lucrurilor; El este în toate. El nu numai a creat toate lucrurile, ci prin El și există toate lucrurile. Din veșnicie Hristos a fost Sfetnicul Tatălui Său cu privire la providență – când urma să se nască primul om, când să umble și să fie reînnoit – când să se ridice prima dominație mondială și când va apune soarele ei – unde să fie dus poporul Său, cât timp să rămână acolo și unde să se întoarcă de acolo. Nu era Cel Preaînalt care a dat fiecărui popor partea lui de moștenire? Nu a stabilit El granițele patriei noastre? O, voi moștenitori ai cerului! În ziua marelui consiliu Hristos a stabilit împreună cu Tatăl Său greutatea suferințelor tale, numărul experiențelor tale de har, dacă ele să fie multe sau puține. Timp, căi și mijloace, cum să vii tu la El. Gândește-te, nu există nici un eveniment în viața ta, pe care Domnul peste toate să nu-l fi stabilit din veșnicie prin Sfetnicul Isus Hristos, spre binele tău suprem și din cauza ta, pentru ca toate să lucreze împreună spre mântuirea și binecuvântarea ta veșnică. Dar, prietenul meu, ce adâncimi de nepătruns ale înțelepciunii trebuie să fi fost în joc, când Dumnezeu S-a sfătuit cu Sine Însuși cu privire la marea lucrare a Providenței! Vai, cât de neînțelese îmi par mie și vă par vouă căile Providenței! Nu este ca și cum ar fi o linie în zig-zag, înapoi și în colo, înapoi și iarăși înainte, asemenea călătoriei copiilor lui Israel prin pustiu? Ah, frații mei, aceasta este pentru Dumnezeu drumul drept. Tocmai în acestea Dumnezeu merge permanent spre ținta Sa; și totuși nouă ni se pare că El ar merge în jurul țintei. O, Iacov! Domnul vrea să îngrijească de tine în Egipt, când în Canaan va izbucni foametea; și El vrea să facă pe fiul tău Iosif mare și minunat. Iosif a trebuit să fie vândut ca sclav; el a trebuit să fie acuzat pe nedrept și în chip trădător; el a trebuit să fie aruncat în groapă și a trebuit să sufere în turnurile închisorii. Cu toate acestea Dumnezeu Și-a urmărit ținta pe căi drepte: El a trimis pe Iosif înaintea fraților lui în Egipt, pentru ca ei să se poată aproviziona cu pâine, și când scumpul tată bătrân a zis: »Toate acestea sunt împotriva mea« (Geneza 42,36), atunci el nu a înțeles căile Providenței, căci niciunul din seria evenimentelor nu era împotriva lui, ci toate erau rânduite spre binele lui. Să învățăm din aceasta să lăsăm grija și precauția pe seama mâinii „Sfetnicului”; să ne lăsăm convinși, că El este destul de înțelept, ca să nu greșească în predestinarea Sa, și este prea bun, ca să vrea răul; și că în sfatul veșnic s-a hotărât binele suprem, care se putea hotărî – că dacă voi și eu am fi fost acolo, noi nu am fi făcut nici pe jumate bine, că noi în privința aceasta am fi devenit nebuni pentru veșnicie, dacă am fi vrut să ne amestecăm în aceasta. Fiți siguri, că la sfârșit vom vedea: totul a fost bun și trebuie să rămână veșnic bun.

El este »Minunat, Sfetnic«, căci El a dat sfat în ceea ce privește Providența.

Și acum în ceea ce privește harul. Și aceasta a fost hotărât în sfatul veșnic. Când Persoanele sfinte în singurătatea solemnă a singurătății lor S-au sfătuit între ele cu privire la lucrările harului, unul din primele lucruri, pe care trebuia să-l ia în considerare, a fost, cum Dumnezeu putea să fie drept și cu toate acestea putea să justifice pe păcătoși, cum putea lumea să fie împăcată cu Dumnezeu. În privința aceasta citește în profetul Zaharia în capitolul șase versetul treisprezece; acolo stă scris: »Sfatul de pace va fi între ei doi«. Fiul lui Dumnezeu și Tatăl și Duhul Sfânt au hotărât sfatul de pace. El a fost deci rânduit. Fiul trebuia să sufere; El trebuia să fie Garantul și să poarte păcatele poporului Său și în locul lor să fie chinuit; Tatăl trebuia să

primească rolul de Înlocuitor al Fiului și să lase liber pe poporul Său, deoarece Hristos a plătit datoriile lor. Duhul Sfânt și Dumnezeu cel viu au trebuit apoi să sfințească poporul, care a găsit iertarea în sânge, și astfel a avut voie să fie primit în prezența lui Dumnezeu, da, a Tatălui.

Aceasta a fost hotărârea sfatului. Dar, vai, frații mei scumpi, ce problemă nu ar fi trebuit să rămână ne rezolvată, dacă nu ar fi fost această hotărâre. Nici voi, nici eu, nu ne-am fi putut gândi vreodată, cum s-ar fi putut înțelege vreodată cei doi – cum harul și dreptatea se sărută peste munții păcatelor noastre. Totdeauna am gândit, că dovada cea mai mare pentru dumnezeirea Evangheliei constă în revelarea, că Hristos a murit, ca să mântuiască pe păcătoși. Aceasta este un gând așa de neobișnuit, așa de nou, așa de minunat; nu-l veți întâlni în niciuna din religiile lumii, așa că el trebuie să fi pornit de la Dumnezeu. Tocmai îmi amintesc, ce am auzit odată un om fără școală și neștiutor spunând, când i-am spus prima dată istoria simplă, cum Hristos a suferit pedeapsa în locul poporului Său: el a izbucnit în uimire: „Credință! Aceasta este Evanghelia, știu asta; nici un om nu ar fi conceput așa ceva; trebuie să fie de la Dumnezeu.” Acest gând minunat, că Dumnezeu Însuși trebuia să moară, că El Însuși a trebuit să poarte păcatele noastre, pentru ca Dumnezeu Tatăl să poată ierta și totuși să exercite dreptatea cea mai severă, aceasta este mai mult decât omenesc, mai mult decât îngeresc; nici măcar heruvimii și serafimii nu ar fi putut inventa așa ceva: dar acest gând a pornit de la început de la Dumnezeu în sfatul veșnic, căci »Minunat, Sfetnicul« era la Tatăl.

Mai departe: o altă parte a hotărârii mari era: „Cine să devină mântuit?” Prieteni scumpi, care nu puteți înțelege vechea învățătură a lui Calvin, voi vă veți îngrozi probabil, dar eu nu pot să vă ajut; eu nu voi prezenta niciodată o învățătură, pe care o cred, altfel, ca să placă unui om, care umblă pe pământ; vreau însă să dovedesc din Sfânta Scriptură, că în această privință am mărturia lui Dumnezeu, și că nu o scot de la mine însumi. Eu spun, că o parte a hotărârii veșnice era predestinarea acelor pe care Dumnezeu i-a hotărât pentru mântuire, și vreau să vă citesc locurile care prezintă aceasta: »În El, în care am și primit o moștenire, fiind rânduiți dinainte, după planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale« (Efeseni 1,11). Predestinarea fiecăruia care aparține poporului lui Dumnezeu a fost stabilită în sfatul veșnic, unde voia lui Dumnezeu a domnit ca arbitru suprem și autoritate de necontestat. Atunci s-a spus despre fiecare mântuit: „În ceasul acela îl voi chema prin harul Meu, căci l-am iubit cu o iubire eternă, de aceea vreau să-l atrag la Mine numai din bunătate” (compară cu Ieremia 31,3).

Atunci s-a stabilit când să fie stropită cu sânge aducător de pace conștiința unui ales, când Duhul Dumnezeului cel viu să insufle bucurie și mângâiere în sufletul său. Atunci s-a hotărât când acest ales să fie păzit »prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuire« (1 Petru 1,5); și atunci s-a hotărât și s-a confirmat prin două părți, care nu se clatină, căci este imposibil ca Dumnezeu să mintă (Evrei 6,18), că fiecare din ei să fie mântuit pentru veșnicie și să nu rămână nici o umbră a pericolului de nimicire. Apostolul Pavel nu era așa cum sunt unii predicatori care se dau înapoi să spună un cuvânt despre planul veșnic al lui Dumnezeu; căci el spune în scrisoarea către Evrei: »Dumnezeu, voind să arate și mai mult moștenitorilor promisiunii nestrămutarea planului Său, a intervenit cu un jurământ« (Evrei 6,17). Voi auziți pe unii laudându-se cu statornicia făgăduinței: aceasta este bine. Dar să vorbești despre statornicia planului divin – aceasta înseamnă să cercetezi în profunzime învățătura despre har. Planul lui Dumnezeu este din veșnicie invariabil; El nu a adăugat nimic la acesta, nu a anulat nici o singură hotărâre; El a prins rânduielile Sale pe stâlpii veșniciei, și cu toate că demonii vor să le rupă de pe stâlpii palatului Său, »totuși«, spune El, »Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt« (Psalm 2,6). Hotărârea stă neclintită; Eu vreau să fac ce-Mi place. »Planurile Tale de demult sunt credincioșie și adevăr« (Isaia 25,1); Tu, Doamne, la început ai creat cerurile și ai pus temeliiile pământului; Tu ai stabilit intențiile și planurile Tale, și ele rămân pentru totdeauna și veșnic.

Eu cred că am dat destule dovezi cum Hristos era „Sfetnicul” în momentele sublimale ale creației, providenței și harului, în sfatul veșniciei. Dar acum vreau cu plăcere să vă atrag atenția asupra faptului, ce har este că un astfel de „Sfetnic” a fost cu Dumnezeu, și cât de potrivit a fost

Hristos ca Sfetnic al lui Dumnezeu. Hristos este înțelepciunea; El găsește greșeli la trimișii Săi (Iov 4,18), numai El este singurul Dumnezeu înțelept. Dacă un nebun ar îndrăzni să fie un sfătuitor, atunci sfatul lui ar fi o nebunie; dar acolo unde Hristos a dat un sfat, acolo a fost un sfat plin de înțelepciune. Dar un sfătuitor trebuie să aibă și alte însușiri. Oricât de înțelept ar fi un om, el nu are nici un drept de sfătuire, dacă îi lipsește rangul și demnitatea. S-ar putea ca în comunitatea mea să fie un om cu talente mari; dar dacă prietenul meu se va prezenta în cabinetul împăratesc și acolo ar vrea să dea sfaturi, foarte probabil fără prea multe discuții va fi trimis afară, căci i se va spune: „Faci tu parte din sfatul împăratesc? Dacă nu, ce cauți aici, și cu ce drept stai tu aici?” Hristos însă era minunat; El era identic cu Tatăl, de aceea El are dreptul la sfat cu Dumnezeu, să sfătuiască cu Dumnezeu. Dacă un înger și-ar fi oferit sfatul lui Dumnezeu, aceasta ar fi fost o aroganță inacceptabilă; dacă heruvimii și serafimii ar fi cutezat să spună un cuvânt sfatului, aceasta ar fi fost o blasfemie. El nu are nevoie de sfatul creaturilor Sale și nu-l va primi niciodată. De ce să se coboare Înțelepciunea de pe tronul ei, ca să se sfătuiască cu nebunia creaturilor? Dar deoarece Hristos este mai presus de orice domnie și autoritate și peste toate lucrurile care se pot numi (Efeseni 1,21), El are dreptul, nu numai din pricina înțelepciunii Sale, ci prin rangul Său, să fie Sfetnicul lui Dumnezeu.

Însă un lucru este totdeauna necesar la un om, înainte ca noi să ne putem bucura de El ca sfătuitor. Sunt unii consilieri în autoritățile legislative ale țării noastre de care voi și eu nu ne putem bucura, deoarece noi simțim că cei mai mulți dintre noi sunt uitați în consfăturile lor. Arendașii noștri dragi dimpotrivă se bucură probabil de ei; căci ei au parte de avantaje de la ei, de aceasta nu ne îndoim prea mult; dar cine a auzit vreodată de un consilier care să fie de partea săracilor? Sau cine a auzit în ultimii ani, chiar și numai pe departe, de numele unui om care a intervenit pentru economisire înțeleaptă și pentru binele poporului? Avem belșug de bărbați care ne promet să voteze în avantajul nostru, - o mulțime de bărbați care, dacă îi alegem în autoritățile cele mai de sus, după făgăduința lor, vor căuta cu înțelepciune binele nostru, așa că noi fără îndoială vom fi poporul cel mai fericit și instruit din lume; dar, vai! Când ajung pe funcții nu mai au nici o dragoste cordială pentru noi; ei aparțin unei alte categorii decât cei mai mulți dintre noi, nu au inimă pentru dorințele și nevoile păturii de mijloc și săracilor. Însă în Hristos ne putem pune toată încrederea, căci știm că în acel sfat veșnic a dovedit dragoste față de oameni. El vorbește: »Desfătările Mele erau în fiii oamenilor« (Proverbe 8,31). Fericiti sunteți voi oamenilor, căci voi aveți un Sfetnic care are plăcere de voi! Mai mult chiar; cu toate că atunci El încă nu era om, El a văzut mai dinainte că El va deveni „os din oasele noastre și carne din carnea noastră”, și de aceea în sfatul din veșnicie a susținut interesele noastre, făcându-le ca și cum ar fi ale Lui, căci El știa că va fi ispitit în toate privințele ca și noi (Evrei 4,15) și că va trebui să sufere din cauza slăbiciunilor noastre și va deveni Reprezentantul nostru în unirea Sa cu noi. Sfetnic drag! Mă bucur că am voie să cred că Tu în sfatul veșnic ești Prietenul meu, Fratele meu în necaz! (Proverbe 17,17)

II. După ce am privit primul punct, ne ocupăm pe scurt cu punctul al doilea, după versiunea greacă: Hristos este Îngerul sfatului veșnic. Trebuia voi să știți, trebuia eu să știu, ce s-a discutat și ce s-a făcut în sfatul veșnic? Da, noi trebuia să știm. Eu afirm, că fiecare om, oricine ar fi el, are nevoie să știe ceva despre destinarea lui viitoare. Ce înseamnă acea neștiință a poporului simplu, care ia sfat de la domni și de la călăi? Care întreabă pe astrologi și citesc cărți ale așa-numitor ghicitori? Deci se crede că omul are nevoie să știe ceva despre sfatul veșnic. Și ce înseamnă acele meditații intense fără rezultat ale anumitor persoane cu privire la profeți și Apocalipsa?

Consider că deseori interpretările din scrierile profetice sunt mult mai puțin folositoare ca ghicitoriile ȝiganilor, și că unele persoane care au fost așa de preocupate cu prezicerea sfârșitului lumii ar fi făcut mai bine să prezică sfârșitul cărților lor, decât să plictisească publicul cu profețiile lor, cu interpretările lor referitoare la profețiile biblice, care sunt lipsite de orice umbră de justificare. Dar și din aceste superstiții putem deduce că atât în clasele superioare cât și cele

needucate se face cunoscută o dorință arzătoare să afle hotărârile providenței veșnice. Preaiubiților, există numai un telescop prin care putem privi în întunericul obscur al timpurilor demult trecute și putem citi hotărârea lui Dumnezeu, și acest telescop este persoana lui Isus Hristos. Vreau eu să știu ce a hotărât Dumnezeu înainte de întemeierea lumii cu privire la salvarea oamenilor? Privesc la Hristos; atunci aflu că în Hristos s-a hotărât, că El era Alesul și că în El și pentru El trebuia să fie ales un popor. Întrebați, cum a fost rânduită salvarea de către Dumnezeu? Eu răspund, El a rânduit salvarea prin cruce. Întrebați, cum a rânduit Dumnezeu iertarea? Răspunsul este: Dumnezeu a rânduit iertarea păcatelor prin suferința lui Hristos, și justificarea prin învierea Sa din moarte. Tot ce voi aveți nevoie să știți despre hotărârea lui Dumnezeu găsiți în persoana lui Isus Hristos. Și iarăși, doresc eu mult după dezvelirea marilor taine ale soartei? Eu trebuie să privesc la Hristos. Ce înseamnă aceste războaie, această învâlmășeală în luptă, toată această haină muțată în sânge (Isaia 9,5)? Văd, Hristos S-a născut dintr-o fecioară, și apoi citesc istoria lumii înapoi și văd că toate acestea conduceau spre venirea lui Hristos. Văd că toate se reazimă una pe alta, așa cum uneori se văd stânci clădite una pe alta alcătuiind un turn, și Hristos, marea Stâncă principală, poartă mulțimea întregii istorii a trecutului clădită deasupra. Și dacă vreau să citesc în viitor, privesc la Hristos, și aflu, că El, Cel care S-a înălțat la cer, va reveni cândva din cer, tot așa cum S-a înălțat. În felul acesta întreg viitorul îmi este suficient de clar. Nu știu dacă papa va ajunge vreodată să preia sau nu domnia asupra lumii; nu pot să ghicesc dacă imperiul rus va înghiți treptat toate popoarele Europei; dar una știu: Dumnezeu va răsturna, va nimici, va distruge, până când va veni Acela căruia Îi este destinată Împărăția; și eu știu că cu toate că viermii vor mistui trupul meu, atunci, când El va avea ultimul cuvânt asupra țărâniei, în trup voi vedea pe Dumnezeu (Iov 19,25-26), și aceasta este suficient pentru mine.

Întreg restul istoriei este fără importanță în comparație cu sfârșitul ei, cu deznodământul și ținta ei. Sfârșitul primului Testament este primul viitor al lui Hristos; sfârșitul celui al doilea Testament din noua istorie este al doilea viitor al Mântuitorului, și atunci se va încheia cartea timpurilor. Însă nimeni nu va putea să descifreze și să explice istoria Vechiului Testament, fără prin Hristos.

Avraam a putut s-o înțeleagă, căci el știa, că Hristos va trebui să vină; Hristos i-a deschis cartea. Și tot așa noua istorie niciodată nu poate fi înțeleasă, fără prin Hristos. Nimeni în afară de Miel nu poate lua cartea și să-i rupă cele șapte pecete; dar cine crede în Hristos și așteaptă viitorul Lui minunat, poate deschide cartea și poate citi în ea și va găsi înțelepciune în ea, căci în Hristos avem revelarea hotărârilor veșnice.

„Deci”, va spune cineva, „doresc să știu numai un lucru, și dacă aș ști acest singur lucru, atunci tot ce ar putea să mi se mai întâmple mi-ar fi indiferent. Vreau să știu dacă Dumnezeu m-a rânduit din veșnicie pentru mântuire.” Bine, prieten drag, vreau să-ți spun cum poți să afli aceasta, și poți fi foarte sigur. „Nu”, zice unul, „dar cum pot să știu aceasta? Dumneavoastră nu puteți citi în cartea destinului; este imposibil.” Am auzit de la un anumit învățat al lui Dumnezeu – desigur în mod exagerat – care a spus: »Laudă lui Dumnezeu! Sunt aici copii iubiți ai lui Dumnezeu; pot să-i recunosc după față; știu că aparțin poporului ales al lui Dumnezeu.»

El nu era așa de modest ca Rowland Hill, care, solicitat să predice numai celor aleși a spus, că voia să facă aceasta, dacă mai întâi cineva îi va însemna cu creta pe spate. Aceasta încă nu a îndrăznit nimeni s-o facă; și Rowland Hill a predicat Evanghelia oricărei făpturi, așa cum doresc s-o fac și eu. Cu toate acestea voi puteți să aflați dacă aparțineți celor aleși ai Lui. „Cum așa?”, spune unul. Simplu, Hristos este Îngerul legământului, și voi puteți afla, când vă uitați la El. Mulți vor să știe dacă sunt aleși, înainte să privească la Hristos. Preaiubiților, nu veți putea fi siguri de alegerea voastră, dacă voi nu o vedeți în Hristos. Dacă vreți să aflați alegerea voastră, trebuie să vă asigurați inimile înaintea lui Dumnezeu în felul acesta. – Simțiți voi astăzi că sunteți un păcătos pierdut, încărcat cu vină? Atunci duceți-vă direct la crucea lui Hristos și spuneți-I aceasta Domnului Isus Hristos, și ziceți-I că voi ați citit în Biblie: »Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-L voi scoate afară« (Ioan 6,37). Spuneți-I, că în Cuvântul Lui se spune: »Vrednic de încredere este cuvântul și demn de toată primirea, că Hristos Isus a venit în lume ca

să-i mântuiască pe păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu» (1 Timotei 1,15). Privește la Hristos și crede în El, și vei primi imediat certitudinea alegerii tale, căci așa cât ai fost de sigur când ai crezut, tot așa de sigur ești ales. Dacă vrei să te predai în totul lui Hristos și să te încrezi în El, atunci ești un ales al lui Dumnezeu; dar dacă eziți și spui: „Vreau mai întâi să știu dacă sunt ales”, atunci nu este posibil să ști. Dacă ceva este acoperit și eu spun: „Înainte să poți vedea ce este dedesubt, tu trebuie să ridici acoperitoarea”; și tu zici atunci: „Nu, vreau mai înainte să văd prin acoperitoare”, așa nu va fi posibil. Mai întâi ridică acoperitoarea, atunci vei vedea. Mergi la Hristos, încărcat cu vină, așa cum ești. Lasă la o parte toate întrebările nefolositoare referitoare la alegerea ta. Mergi direct la Hristos, exact așa cum te afli, negru, sărac, dezbrăcat și desculț, și spune:

„Nimic, nimic n-aduc cu mine,
Îmbrățișez numai crucea.”

și în felul acesta vei deveni sigur de alegerea ta. Ți se va da mărturia Duhului Sfânt, așa că vei putea spune: »Știu în Cine am crezut, și sunt convins că El poate să păzească ce I-am încredințat pentru ziua aceea.« (2 Timotei 1,12) Ia seama la aceasta. Hristos a fost în sfatul veșnic: El îți poate spune dacă ai fost ales sau nu: altfel nu vei putea cu nici un chip să afli. Du-te și pune-ți toată încrederea în El, și eu știu ce răspuns ți se va da. Răspunsul lui va fi: „Te-am iubit dintotdeauna, de aceea te-am atras la Mine cu bunătate.” Nu este nici o îndoială că El te-a ales, dacă tu nu te îndoiești că tu L-ai ales.

Atât despre punctul al doilea. Hristos este „Sfetnic”. El este Îngerul hotărârii, deoarece El ne face cunoscut tainele lui Dumnezeu. »Domnul Se destăinuie celor care se tem de El, pentru a le face cunoscut legământul Său« (Psalm 25,14).

III. Ultimul punct se numește: Hristos este Sfetnic față de noi și pentru noi. Și aici voi încerca să dau unele îndrumări practice copiilor lui Dumnezeu. Iubiți frați, nu este bine ca omul să fie singur. Un om singuratic, gândesc eu, trebuie să fie un om nenorocit; și un om fără sfătuitor, gândesc eu, în mod necesar trebuie să se prăpădească. »Unde nu este sfat«, spune Solomon, »poporul cade« (Proverbe 11,14). Gândesc că cei mai mulți oameni au parte de aceasta. Cineva va spune: „Dar eu vreau să merg pe drumul meu propriu și să nu întreb pe nimeni.”

Mergi, mergi numai – și veți vedea, că dacă mergeți pe căile voastre, veți alege probabil drumul cel mai rău. Noi toți simțim nevoia unui sfătuitor în momentele de nevoi. David era un om după inima lui Dumnezeu, și a avut multă experiență cu Dumnezeu; dar el avea un Ahitofel, cu care obișnuia să se sfătuiască, și ei mergeau împreună la casa lui Dumnezeu. Împărații trebuie să aibă sfătuitori. Vai de omul care are un sfătuitor rău. Roboam a ascultat de sfatul tinerilor și nu de sfatul celor bătrâni; și ei l-au sfătuit așa fel, că el a pierdut zece din cele douăsprezece părți ale împărăției sale.

Unii se sfătuiască cu bastoanele și pietrele; și noi cunoaștem mai mulți, care caută sfat la iluzioniști nebuni, în loc să meargă la Hristos. Ei vor vedea, că există numai un Hristos, pe care te poți baza; și că, oricât de necesar ar fi un sfătuitor, nu există altul care poate împlini această necesitate, decât Isus Hristos, »Sfetnicul«. Permiteți-mi să fac una sau două remarci cu privire la acest »Sfetnic«, Isus Hristos.

În primul rând: Hristos este un Sfetnic neapărat necesar. Oricât de siguri am fi când facem ceva, tot așa de siguri fără sfatul lui Dumnezeu vom ajunge în neajunsuri. Israel a făcut un legământ cu Gabaon, și se spune: »Și bărbații lui Israel au luat din merindele lor și n-au întreat pe Domnul« (Iosua 9,14). Și ei au aflat că gabaoniții i-au înșelat. Dacă ei ar fi cerut mai întâi sfat, nu ar fi putut să aibă parte de o astfel de înșelătorie.

Saul, fiul lui Chiș, a murit înaintea Domnului pe muntele Ghilboa, și în cartea cronicilor se spune că el a murit, deoarece el nu a întreat pe Dumnezeu, ci a întreat o femeie care chema duhurile morților (1 Cronici 10,13-14). Iosua, marele viteaz în luptă, deoarece a fost numit urmaș al lui Moise, avea voie să nu fie singur, ci este scris: »Și el să stea înaintea preotului Eleazar,

care să întrebe pentru el, prin judecata lui Urim, înaintea Domnului» (Numeri 27,21). Și toți oamenii mari ai timpurilor trecute, când voiau să facă ceva, mergeau înăuntru, și spuneau preotului: »Adu efodul!« (1 Samuel 23,9; 30,7), și acesta îmbrăca »lumina și dreptul«, și întreba pe Dumnezeu, și primea răspuns, și obținea un sfat bun. Noi trebuie să știm și să învățăm cât este de necesar să ne lăsăm sfătuiți de Dumnezeu. Ați căutat voi vreodată pe genunchi sfat la Dumnezeu în situațiile dificile, și ați plecat goi? Iubiți frați, eu pot mărturisi înaintea lui Dumnezeu, că atunci când eu mi-am supus voința călăuzirii Duhului Sfânt, totdeauna am avut motiv să-I mulțumesc pentru sfatul lui înțelept.

Dar când l-am întrebat după ce am acționat, după ce am luat o anumită hotărâre, atunci am pornit pe căile proprii; ca și israeliții, pe care El i-a hrănit cu prepelițe din cer, și mânia lui Dumnezeu s-a aprins asupra lor, în timp ce carnea mai era încă între dinții lor (Numeri 11,33). Să ținem totdeauna seama, ca să nu mergem înaintea norului.

Cine merge înaintea norului, merge pe calea greșită a unui nebun și va fi bucuros dacă va putea să se întoarcă. Un puritan vechi obișnuia să spună: „Cine vrea să-și sculpeze fericirea, își va tăia degetele. Lăsați providența lui Dumnezeu să sculpeze pentru voi, și va ieși bine. Căutați călăuzirea lui Dumnezeu și atunci nu va merge rău.” Sfatul este de nelipsit.

În continuare, sfatul lui Hristos este un sfat credincios. Când Ahitofel l-a părăsit pe David, atunci s-a arătat că el nu a fost credincios, și când Hușai a venit la Absalom și l-a sfătuit, l-a sfătuit cu viclenie, așa că sfatul bun al lui Ahitofel a fost nimicit. Vai, cât de des ne sfătuiesc prietenii cu viclenie!

Am pățit aceasta. Mai întâi ei caută propriile avantaje și apoi spun: „Dacă voi putea să-l duc acolo și să-l determin, atunci va fi cel mai bine pentru mine.” Dar nu aceasta a fost intenția noastră. Noi voiam să știm ce este mei bine pentru noi. Însă în Hristos ne putem încrede, că în sfatul Lui niciodată nu se vor ascunde interese personale. El ne va sfătui infailibil cu motive lipsite de interese personale, așa că se va obține binele nostru suprem și avantajele noastre vor fi stimulate.

Iarăși: Sfatul lui Hristos este un sfat cordial. Eu nu merg cu plăcere la un jurist, ca să tratez cu el în chestiunile de afaceri. Discuția cea mai plictisitoare și rea este după părerea mea discuția cu un jurist. Vedeți, aceasta are loc în felul următor: voi îi prezentați dorința și îi arătați cererea. Atunci el spune: „Aici pe pagina a doua o expresie nu este cu totul în ordine.” Vă uitați și spuneți: „Ah, aceasta nu face nimic; este fără importanță.” El întoarce foaia și spune: „Ah, aceasta este corect remarcat!”

„Stimate domn”, spune el, „eu nu mă ocup cu astfel de lucruri mărunte, dacă se spune teren, sau posesiune, sau pământ: eu mă ocup cu problemele pe care dumneavoastră trebuie să le rezolvați conform legii.” „Răbdare”, spune el, dumneavoastră va trebui să ascultați o mulțime de sfaturi, înainte ca el să vină la subiectul principal, și în timp ce le ascultați vă pierdeți răbdarea, căci pe dumneavoastră vă interesează subiectul principal. Dar el este cât se poate de rece; gândiți că luați sfat de la un bloc de marmoră. Fără îndoială, în cele din urmă sfatul lui vă este de ajutor, și el vă este deosebit de folositor; dar nu este nimic cordial în toate acestea. El nu se preocupă cu problema care vă stă pe inimă. Ce-l interesează pe el, dacă reușiți sau nu, dacă dorința inimii dumneavoastră se împlinește sau nu. El participă la problema dumneavoastră numai după regulile obișnuite în afaceri. Solomon însă vorbește: »Untdelemnul și mireasma înveselesc inima; și bunătatea unui prieten este sfatul care vine din inimă.« (Proverbe 27,9). Dacă un om participă cu tot sufletul la problema ta și spune: „Prietenul meu drag, vreau să fac tot ce îmi stă în puteri, ca să-ți ajut; lasă-mă să văd despre ce este vorba”, și participă intim la problemă, ca și cum ar fi a lui. „Dacă aș fi în locul tău”, spune el, „aș face așa și așa; probabil una sau alta nu se poate face”: așa vorbește el, deoarece este interesat ca totul să iese bine, și veți putea constata că intenția lui este totdeauna să aibă înaintea ochilor aceeași țintă, pe care o ai și tu, și că el este îngrijorat de ce este cel mai bine pentru tine. Ah, ce consilier este acesta, care face problema ta să fie a lui, care își dăruiește inima în totul pentru tine! Un astfel de Sfetnic este Hristos. El este

un Sfătuitor cu inimă. Dorința Lui este foarte strâns legată de dorința ta, și El este cordial față de voi.

Dar aici mai este și un alt sfat. David vorbește de unul, care mai târziu a devenit dușmanul lui: »Am avut dulci destăinuri împreună« (Psalm 55,14). Creștine, ști tu ce este un sfat prietenesc? În ziua încercării te-ai dus la Domnul tău și în liniștea cămăruței tale ți-ai vărsat inima înaintea Lui. I-ai prezentat dorința ta cu toate greutatea ei, ca și Ezechia lui Rab-Șache, și ai simțit că, cu toate că Hristos nu era prezent în carne și sânge, El era totuși la tine cu Duhul Său și te sfătuia. Simțeau sfatul Său, un sfat cordial. Însă era mai mult decât aceasta, odată cu sfatul Său a venit o pace deosebită peste tine, o strălucire de dragoste, o plinătate de părtășie, așa că ai zis: „Ah, de aș fi încercat în fiecare zi, dacă aș avea parte de un sfat așa de plăcut!” Hristos este Consilierul, căruia doresc în fiecare oră să-I cer sfatul, și mi-aș dori zi și noapte să stau în apropierea Lui, deoarece sfatul Lui este un sfat de dragoste, un sfat cordial, un sfat înțelept, este totul în toate. Da, s-ar putea să aveți un prieten, care vorbește foarte prietenos cu voi, și voi spuneți atunci: „El este un suflet bun, drag, dar nu mă pot baza pe decizia lui.” Aveți un alt prieten, care are experiență și este înțelept, și totuși spuneți despre el: „Cu siguranță, el este un bărbat cu multă minte, dar îmi lipsește dragostea lui; niciodată nu-i ajung la inimă; dacă el este mereu așa de aspru și indiferent, eu doresc totuși mai bine să am inima lui fără înțelepciunea lui, decât înțelepciunea lui fără inimă.” Noi însă mergem la Hristos și găsim înțelepciune; găsim dragoste, compasiune, tot ce se poate dori de la un consilier.

Și acum trebuie să mai remarcăm în încheiere, că Hristos astăzi are pentru fiecare din noi un sfat deosebit; și în ce constă el? Tu copil al lui Dumnezeu, greu încercat, fiica ta este bolnavă, aurul tău s-a topit în focul necazului, tu însuși ești bolnav și inima ta este epuizată. Hristos îți dă un sfat și spune: »Aruncă asupra Domnului povara ta și El te va susține. El nu va îngădui niciodată să se clatine cel drept« (Psalm 55,22).

Tinere, care alergi după lucruri mari în lumea aceasta, Hristos îți dă astăzi un sfat: »Și tu cauți pentru tine lucruri mari? Nu le căuta!« (Ieremia 45,5). Nu voi uita niciodată timpul meu de studiu. Eram ambițios, am căutat să primesc un loc de muncă la universitate și voiam să las poporul meu sărman să moară în pustietate, ca să devin ceva mare; și când mergeam așa într-acolo, pe suflet mi-a căzut cu putere cuvântul: »Și tu cauți pentru tine lucruri mari? Nu le căuta!« Voiam să renunț la un salariu potrivit și gândeam că este probabil mai bine să părăsesc locul meu și să mă îmbunătățesc într-un fel, și alte lucruri asemănătoare. Dar în urechile mele lovea cuvântul: »Și tu cauți pentru tine lucruri mari? Nu le căuta!« „Doamne”, am zis, „vreau să urmez sfatul Tău, și nu voia mea proprie.” Și niciodată nu mi-a părut rău de aceasta. Ia totdeauna pe Domnul ca Conducător al tău, și niciodată nu vei rătăci. Răzvrătitule, care ai numele că trăiești, și ești mort (Apocalipsa 3,1), sau aproape mort, Hristos îți dă sfatul: »Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să fii bogat, și haine albe, ca să fii îmbrăcat« (Apocalipsa 3,18). Și tu păcătosule, care ești încă departe de Dumnezeu, Hristos îți dă sfatul: »Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă« (Matei 11,28). Oprește-te aici, este un sfat plăcut. Primește-l!

Du-te acasă și aruncă-te pe genunchi. Caută-L pe Hristos, ascultă sfatul Lui, așa te vei bucura că ai ascultat cândva de sfatul Lui, și l-ai luat în seamă și l-ai urmat toată viața. Amin.